Délmagyarország
2019.03.07 - (10. oldal)

Olvasói levél

In memoriam Barra Anikó

„Keresheted őt, nem leled hiába... / A múltban sem és a gazdag jövőben akárki / megszülethet, csak ő nem." (Kosztolányi)

Barra Anikó kedves osztálytársunk volt. 4 évig jártunk együtt a Ságvári Endre Gimnáziumban. Ez év február 22-én búcsúztunk el tőle örökre.

Itt hagyott bennünket, bár komoly küzdelmet vívott a rákkal, mi nem engedtük el a kezét, sokszor úgy láttuk, még egy pár évig velünk marad – de legyűrte a betegség.

Mi, osztálytársai most mindannyian fekete szalagot viselünk a „diáksapkánkon", s ez a szalag már ott is marad örökre a szomorúsággal együtt, amely szívünket megülte.

Négy évig élveztük társaságát, jóságát, vidámságát, gondoskodását. Csodáltuk irodalomszeretetét, versmondását, szép beszédét. Ő volt Kordé tanár úr kedvenc önképzőkörös diákja. Kordé oltotta belé az irodalom szeretetét, Szécsi tanár úr pedig a zene szeretetét. Tarisznyáját e két jó tanár töltötte meg útravalóval, és ő még nagyon sokáig ebből táplálkozott.

Nagy örömet okozott neki az éneklés, és nagy szeretettel nevelte kis unokáját, Rität is.

Érettségi után elvégezte a Szegedi Tudományegyetemen a francia–magyar szakot. 1968- ban diploma után a hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Gimnáziumban tanított 10-11 évig, majd visszajött Szegedre, és régi gimnáziumában a könyvtár vezetésével és az állomány számítógépes feldolgozásával bízták meg. Egyedül, hangyaszorgalommal sikerült egy rendkívüli könyvtárt szerveznie. A jelenleg is jól működő könyvtár az ő érdeme.

Nyugdíjas éveiben a Vox Nova kórus tagjaként itthon és több országban vendégszerepelt mint a kórus egyik alapító tagja. Nagy örömet okozott neki az éneklés, és nagy szeretettel nevelte kis unokáját, Rität is.

Mindig sokat jelentett neki, ha velünk, régi barátokkal tölthetett pár napot. Mi pedig humánumát és kristálytiszta jellemét csodálva – viszonoztuk szeretetét.

Osztálytársai